

конче молитися Богу, шанувати батька-матір, шанувати старших.

А ось цей його приклад буде віки вічні жити й світити. Мати наймичка пішла в Київ на прощу. Вернулася стомлена й запорошена. Невістка Катерина стріла її.

І ось наймичка мати
Ввійшла в хату... Катерина
Їй ноги умила!...

Це святий приклад для дітей українців усього світу на віки вічні!

Шевченко, бувало, тяжко мучився, і тоді часом впадав у чорну безнадію й розпуку, і на всіх і на все нарікав і нападав... Але це в Шевченка — тільки людська неміч.

У неділю 9-го липня буде відкри-

тий у місті Вінніпегу величний пам'ятник за кордоном. Благословляю усьому нашому Духовенству ревно, щиро й велично, разом зо всіма своїми вірними, помолитися за велику й вселюблячу душу Тараса Шевченка.

Усі благаймо Господа, щоб Він, Всемиловитий, оселив душу слуги Свого Тараса в Оселях Праведників!
† Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.
Року Божого 1961-го, липня 9-го дня.
Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

Благословляю в неділю 9-го липня відслужити Панахиду по всіх Церквах Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а перед нею перечитати це моє Послання.

Іларіон

ВІРНИЙ СИН УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

ВІРА Й КУЛЬТУРА ч. 10-11 (94-95)

11

ВІРНИЙ СИН УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Слово Митрополита Іларіона при відкритті пам'ятника Тарасові Шевченкові 9-го липня 1961-го року у Вінніпегу.

Український Народе!

Від повного серця вітаю всіх тут присутніх і весь український народ з нашим найбільшим Святом!

У вільній Канаді, на вільній Канадійській Землі сьогодні ми принесли свої люблячі серця, і склали їх тут у Вінніпегу, і назвали їх —

— Пам'ятник Тарасу Шевченкові.

Це не Пам'ятник з каменю, — це тут наші і всієї України люблячі серця, кров'ю і потом облиті, ми склали до ніг Тоїх, наш Великий Поете!

Своїм мученичим життям і своєю великою працею Ти ясно показав усій Україні, що "Служити Народові — то служити Богові!"

Ти міцно й повіки поєднав службу Господеві зо службою народів. Ти всім своїм життям ясно показав, що обидві ці служби — неподільні! І ти вірно служив і Богові, і народів.

Наш Великий Тарасе, — Ти подав усьому українському народові його правдиву національну ідеологію, і вона буде живущою для нас на віки вічні! І вона визволить Україну від усякого ярма.

І саме слово “Україна” своїм невмирущим “Кобзарем” ти викарбував у наших серцях на віки вічні незгладнимим!

Наш Безсмертний Кобзарю, — Ти створив нам українську літературу, літературу чисто народню, літературу святого релігійного стилю, завжди пов'язаного з нашим Богом і Творцем! Бо Господа Бога Ти завжди носив у серці своєму.

Ти створив нам волелюбного “Кобзаря”, направленого проти всякої неволі, а жорстокої панщини та царської Москви найперше! І ця панщина огненним словом “Кобзаря” була спалена навіки!

Полум'яний Кобзарю, — ти дав нашій літературі животворче українське слово, і поставив його й основою нашої літературної мови, і на сторожі душі українського народу!

Усією своєю працею Ти безмежно зміцнив українську націю, бо Ти дав усім нам національну свідомість!

Через усе це Ти, наш Великий Поте, безсмертний, а наука Твоя — невмируща!

І скільки житиме український народ, стільки будеш жити з ним і Ти, наш Безсмертний Кобзарю!

Одними устами й одним серцем усі ми ось тут молимося за Тебе, щоб Господь улокоїв Тебе в Оселях Своїх Праведників!

І нехай буде животворящим оцей Монумент тобі, як символ Твого безсмертя серед Українського Народу! Як символ волі Українського Народу!

(Говорить підвищеним церковним голосом):

Благословляється пам'ятник цей во ім'я Отця, і Сина, і Святого, Духа!

А Великому і Безсметному Вірному Синові Українського Народу — Вічна пам'ять!

9. VII. 1961.

†Іларіон.

Іларіон

ТАРАСЕ, ОРЛЕ СИЗОКРИЛИЙ! ВІНОК НА СТУПЕНІ ПАМ'ЯТНИКА

ТАРАСЕ, ОРЛЕ СИЗОКРИЛИЙ!

Вінок на ступені пам'ятника.

I.

СПОВІДЬ Т. ШЕВЧЕНКА.

Заснув я міцно і глибоко,
Й ніщо не снилося мені,
І тільки Ангол Многоокий
Співав надзбірні пісні!...

І раптом бачу, — вниз по хмарі
Хтось опутився біля мене, —
В душі заграли зорі ярі,
Забилось серце, як шалене...

Й Шевченко став, як осокура,
І в мене вп'яв скорботні очі:
Істога струнчилась прозора,
Уста розкрилися пророчі:

“Мій Пастирю, Митрополите,
Прощу мене... посповідати, —
Бо серце сумнівом побите,
Душа закована у грати...”

Усе життя любив я Бога,
Усе життя служив народу...
Куди ж тепер, — чи до Чертога,
Чи в землю глибоко до споду?...

Посповідай, Митрополите.
І дай віддущення провин, —
Бо сумом серце все сповите,
А я ж Господній вірний син...”

Шевченко тихо нахилився,
Й подав свого “Кобзаря”: